

A la tres

David González

dgonzalez@avui.cat

A cabassos i borbollons

Per raons que no vénen al cas podria tenir una conversa amb el senyor Juan Carlos Rodríguez Ibarra sobre Extremadura i les seves gents, els seus paisatges, la seva història, la seva economia... Podríem parlar dels oceans d'alzinars que alimenten els millors porcs d'Europa; del sol que fuetjeja els jornalers estrangers que ara fan la collita del tomàquet o del tabac; de la majestuositat clàssica del teatre de Mèrida, una de les grans capitals de la Hispània romana; de belles ciutats medievals com Càceres o Trujillo, amb alemanys que han comprat palaus del segle XV per viure-hi; de la terrible misèria secular, que va filmar Buñuel i va commoure Alfons XIII a Las Hurdes –avui un paradís del turisme ecològic–; de la crueltat caïnita de la guerra civil en aquelles terres i de la negríssima postguerra, que va condemnar la meitat dels seus habitants a l'exili econòmic, enmig de la delirant política hidràulica

“El problema de les balances fiscals és que el dia que es coneguin els ‘ibarres’ també hauran de fer la maleta”

del *desarrollismo* franquista. Podríem parlar amb el senyor Rodríguez Ibarra de gent d'Extremadura que, com ell, no van haver de fugir de la seva terra fa 40 o 50 anys amb una maleta de cartró. De *Maestros, curas y señoritos* als quals mai els va faltar ni els faltaria res; ni amb el caciquisme del XIX ni amb el franquisme ni amb els *ibarres* de la democràcia, els seus deixebles més avantatjats. Els *ibarres*, sempre a punt per omplir-se la boca i les urnes a compte de les penes dels *pobres* extremenys, víctimes del lladronicí català. Victimes a casa i a fora, on van anar a fer d'esclaus d'aquests “nacionalistes” que, diu Ibarra, són els culpables que Barcelona es quedi a les fosques i els trens s'espatllin. Perquè es van gastar en “la identitat, la policia i la televisió autonòmiques” els diners que s'enduïen de Madrid a “cabassos” i a “borbollons”. El problema de les balances fiscals és que el dia que es coneguin els *ibarres* també hauran de fer la maleta.

EDITORIAL

Els motius de Rodríguez Zapatero

Per què el president del govern de l'Estat no destitueix de manera fulminant la seva ministra de Foment, Magdalena Álvarez, després d'haver constatat i patit la seva absoluta ineficàcia en la crisi ferroviària de Catalunya? És una pregunta que es fan aquests dies centenars de milers de catalans –alguns milers la reclamen públicament quan en tenen l'oportunitat– i que té respostes diverses, que fins i tot poden complementar-se.

En primer lloc, podria ser que José Luis Rodríguez Zapatero no s'hagués adonat de la magnitud de la catàstrofe. Ahir va fer pública una carta en què va tornar a insistir en els esquemes que la realitat més dura ha desbordat. Segons afirmava, tot el caos es deu a la falta d'inversions durant anys atribuïble exclusivament al Partit Popular. Zapatero insisteix en la seva voluntat de resoldre aquesta mancança crònica i només reconeix alguns “errors” del seu govern pels quals demana “disculpes” als catalans. Si el president espanyol es creu aquesta versió, és lògic que atribueixi les peticions de destitució de la ministra a una estratègia política del PP.

En segon lloc, Zapatero podria aguantar Magdalena Álvarez exclusivament per interès electoral. Per evitar una crisi que afectaria de ple la cap de llista del PSOE per Màlaga i que podria escampar-se per un territori que és el primer graner de vots socialista. Si Álvarez dimiteix, és obvi que no s'hi podria presentar com si no hagués passat res.

Finalment, José Luis Rodríguez Zapatero podria mantenir la ministra de Foment perquè, senzillament, no sap com sortir-se'n. No té ni el temps ni l'equip per esmenar tant de despropòsit i tracta de passar el tràngol almenys fins a la convocatòria de les pròximes eleccions.

El problema de tot plegat és que qualsevol d'aquests supòsits és, per si sol, una autèntica catàstrofe. Si Zapatero no destitueix Álvarez per no ser conscient de les conseqüències de la seva ineficàcia, per estratègia electoral o perquè no té més alternativa, la seva irresponsabilitat és enorme. I tot seria encara pitjor si la resposta a la seva opció de mantenir peti qui peti la ministra de Foment es degués a una combinació de dos o més factors.

Les cares de les notícies

PRESIDENT DE RÚSSIA

Vladimir Putin

Un gest no fa estiu

Fa set anys que el nou tsar de totes les Rússies va arribar al poder i fins ahir no es va afegir als actes de la diada anual en memòria dels represaliats de l'estalinisme, que se celebra des de l'enfonsament de l'URSS el 1991. Benvingut sigui a la causa de la llibertat. Però la llibertat és un bé molt preuat i un gest no fa estiu. N'haurà de fer molts perquè el món s'ho cregui.

DIR. GENERAL PALAU PHARMA

Ignasi Faus

Aposta per la investigació

En un país que no dedica el que hauria de dedicar a la investigació i desenvolupament sempre és una bona notícia que almenys els empresaris hi apostin de forma decidida. És el cas de la companyia Palau Pharma, filial biofarmacèutica del grup Uriac, que ha invertit 1,5 milions d'euros en la creació d'un nou laboratori a Palau-solità i Plegamans i ha fitxat 30 investigadors.

PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA

Nicolas Sarkozy

El president no s'estreny el cinturó

És opinable si el president de la República Francesa ha de cobrar 6.000 euros bruts mensuals o bé n'ha de percebre 19.000, com acaba de decidir Nicolas Sarkozy, per equiparar el seu salari al del primer ministre, que en percep 18.700. Però el que no sembla gaire lògic és que el líder de la dreta francesa, que ha demostrat el seu olfacte polític en la incorporació de figures de l'esquerra al seu projecte, o en la valentia per abordar reformes de l'administració absolutament necessàries, demani al país que s'estrenyi el cinturó mentre ell es triplica el sou. ¿O és que no arribava a fi de mes, el president?

PERIODISTA I ESCRIPTOR

Quim Aranda

Memòria d'Escua

Escua és un poble imaginari de l'Andalusia de la postguerra que va ser negat per un pantà. Allà comença la història de tres generacions d'una família que viatjarà a Catalunya, l'Argentina, el Brasil, els Estats Units... Aquest és el vol d'*El avión de madera que logró dar media vuelta al mundo* (Candaya), la primera novel·la de Quim Aranda. I la més difícil: la novel·la, la memòria, de qui som.

L'ha dita grossa

“Després que Acebes digués que s'havia obert [l'11-M] aquella línia d'investigació, jo no he escoltat mai parlar d'ETA a cap dirigent del PP”

Daniel Sirera

PRESIDENT DEL PP DE CATALUNYA